

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **MUDr. H. P.** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 14. 10. 2021, č. j. 72 Ad 32/2021 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora uvedené věci kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud ve výroku I. zrušil rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2021, č. j. X, a ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná v řízení o námitkách stěžovatelky změnila své rozhodnutí ze dne 11. 8. 2020, č. j. X, tak, že byl žalobkyni přiznán důchod pro invaliditu prvního stupně ode dne 7. 8. 2019 namísto ode dne 12. 9. 2018.

[2] Stěžovatelka v žalobě požadovala, aby krajský soud uložil žalované, aby rozhodla o zvýšení stupně invalidity stěžovatelky na druhý nebo třetí stupeň a aby rozhodla o vzniku invalidity stěžovatelky s datem v průběhu roku 2011, neboť v tu dobu její zdravotní potíže skutečně vznikly a od té doby trvají.

[3] Krajský soud konstatoval, že žalovaná neopatřila ve správním řízení důkazy v takovém rozsahu, aby byl prokázán skutečný stav věci, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně zavázal žalovanou právním názorem,

že byla stěžovatelka invalidní v prvním stupni ode dne 5. 2. 2018, neboť takový závěr vyplynul z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí vypracovaného pro účely řízení o žalobě.

[4] Proti rozsudku krajského soudu stěžovatelka brojí kasační stížností. Vzhledem k tomu, že krajský soud v řízení o žalobě napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, zabýval se Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejdříve otázkou její přípustnosti. Podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná. Pod tento důvod nepřipustnosti se podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu řadí i *„kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak“*; viz usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, č. 3321/2016 Sb. NSS.

[5] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s., může krajský soud meritorně rozhodnout v zásadě dvěma způsoby: napadené rozhodnutí zruší (popř. zruší též prvostupňové rozhodnutí) a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu (srov. § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.), nebo žalobu jako nedůvodnou zamítne (srov. § 78 odst. 7 s. ř. s.). Ačkoliv je žalovaný správní orgán vázán vysloveným právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), nemůže krajský soud svůj právní názor zahrnout do výroku rozsudku, závazný právní názor je vždy obsažen pouze v jeho odůvodnění. Z toho vyplývá, že pokud je účastník řízení procesně úspěšný (krajský soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení), ale nesouhlasí s vyřčeným závazným právním názorem, nemůže s ohledem na závěry rozšířeného senátu uvedené v usnesení č. j. 5 Afs 91/2012 - 41 brojit proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, neboť ta je v takovém případě nepřipustná, protože směřuje pouze proti důvodům rozsudku. Rozšířený senát uznal, že tento postup *„tzv. nutí žalobce, aby si obešel celé kolečko zнову a čekal, až rozhodne správní orgán“* a poté případně vážil další procesní kroky. Na druhou stranu nelze vycházet z *apriorní* nedůvěry v krajské soudy, jejichž právní názor musí pokaždé aprobovat Nejvyšší správní soud pro to, aby na něj bylo možno nahlížet jako na „správný“.

[6] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, aby mohl účastník řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu kasační stížností, musí být v tomto řízení procesně neúspěšný. Úspěšnost či neúspěšnost se posuzuje podle výroku uvedeného v rozsudku; vzhledem k tomu, že krajský soud zrušil celé rozhodnutí žalované, je v tomto případě úspěšnou stranou stěžovatelka. Na tom nemění nic ani skutečnost, že krajský soud zavázal žalovanou jiným právním názorem, než jaký stěžovatelka požadovala.

[7] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl dle § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Pro úplnost zdejší soud podotýká, že nepostupoval podle § 106 odst. 3 s. ř. s. a nevyzýval stěžovatelku, aby kasační stížnost doplnila o důvody a petit, ačkoliv podaná kasační stížnost byla blanketní. Z povahy věci by totiž mohla brojit jen proti důvodům

pokračování

napadeného rozsudku, resp. by mohla požadovat, aby krajský soud rozhodl tak, jak mu to zákon neumožňuje (aby výrokem svého rozsudku stanovil, jak má žalovaná rozhodnout). To by však na výsledku posuzované věci ničeho nezměnilo – z procesního hlediska měla stěžovatelka v dané věci plný úspěch. Výzvu k doplnění kasační stížnosti tak v daném případě Nejvyšší správní soud považoval za nadbytečnou.

[9] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost je nepřipustná do výroku o věci samé, Nejvyšší správní soud nepřezkoumával ani výrok krajského soudu o náhradě nákladů řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[10] Výrok Nejvyššího správního soudu o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu